Urmașii lui Sergiu Celibidache – Filarmonica din München

(Grigore Constantinescu – 19 septembrie 2013)

La finalul vieții și carierei artistice a maestrului Celibidache, **Filarmonica din München** a reprezentat modelul ideal al artei interpretative desăvârșite de marele dirijor român.

Prezența ansamblului **Die Münchener Philharmoniker** în Festivalul estescian are, în mare măsură, ceva simbolic pentru noi, readucând în amintirea noastră momentul turneului-eveniment desfășurat în București la începutul ultimului deceniu al secolului XX, sub conducerea Marelui Maestru. I-au urmat apoi la conducerea orchestrei James Levine și, recent, Lorin Maazel. Dar pentru noi, ecoul celibidachian stăruie, chiar dacă în componența ansamblului au survenit inerentele modificări, vizibile acum pe scena Sălii Mari a Palatului, unde numeroși tineri au înlocuit generațiile precedente.

Semyon Bychkov a preluat răspunderea acestul nou turneu la București, împreună cu violoncelistul Gautier Capuçon (interesat de execuția **Simfoniei concertante pentru violoncel** de George Enescu) și cu duoul pianistic Katya și Marielle Labéque (**Concertul pentru două piane** de Francis Poulenc). Evoluția tuturor muzicienilor orchestrei müncheneze s-a înscris în limitele propriilor disponibilități, oarecum mai lejere ca pretenții sau aprofundare, ca și cum nu le-ar fi greu să estompeze „urmele înaintașilor”, croindu-și propriul drum, sugerat acum de seriozitatea profesională a lui Simion Bychkov.

O pondere specială a avut-o situarea unei demonstrații de forță a simfoniilor plasate în partea a doua a fiecărui program. **Simfonia I** de Gustav Mahler și **Simfonia în re minor** de César Franck au avut unele ecouri aparținând tradiției, prin măreția sonorității și respectarea particularității de stil romantic – postromantic.

Tot cu efect de ecou a fost ales și suplimentul care răspundea aplauzelor publicului prin Uvertura **La Forța del destino** de Verdi, oferită ascultătorilor și de Celibidache cu două decenii în urmă. Valurile nostalgice particularizează deci cele două concerte evocate acum.